

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Witbystar a.s.** (dříve BusLine a.s.), IČO: 28360010,
sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha 1,
zastoupená Mgr. Jiřím Hoňkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce,**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017, č. j. 7366/1.30/17-3,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Státního úřadu inspekce práce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

ze dne 19. 12. 2017, č. j. 7366/1.30/17-3, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 8. 9. 2017, č. j. 5428/7.30/17-10. Tímto rozhodnutím oblastní inspektorát uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. d) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném do 29. 7. 2020 (dále jen „zákon o inspekci práce“) za skutek spočívající v tom, že v období kalendářních měsíců července 2015 až března 2016 neposkytovala svým zde vyjmenovaným zaměstnancům mzdu za práci přesčas, a dále ze spáchání správního deliktu na úseku pracovní doby podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce za skutek spočívající v tom, že v období kalendářních měsíců července 2015 až března 2016 nevedla evidenci s vyznačením začátku a konce odpracované práce přesčas, další dohodnuté práce přesčas a doby v době pracovní pohotovosti u svých zde vyjmenovaných zaměstnanců. Za tyto skutky jí oblastní inspektorát podle § 26 odst. 2 písm. b) tohoto zákona a za použití § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, uložil pokutu ve výši 65 000 Kč. Oblastní inspektorát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil též rozhodnutí oblastního inspektorátu a žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení. Pro případ, že by se soud neztotožnil s návrhem na zrušení napadeného rozhodnutí, navrhla, aby bylo od uložené pokuty upuštěno, popř. aby byla snížena, neboť je zjevně nepřiměřená.

Žaloba

2. Žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že ani žalovaný, ani oblastní inspektorát nepřihlédli k veškerým jejím námitkám, podkladům a skutečnostem. Správní orgány podle ní zcela rezignovaly na svou povinnost zjišťovat skutečný stav věci. Oblastní inspektorát nezjišťoval skutkové okolnosti šetřeného případu, nýbrž je převzal z jiného případu jiného subjektu, a sice na základě zrušeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2004, č. j. 25 Co 236/2004-288, kde o nich patrně vypovídal statutární orgán tam kontrolované právnické osoby. Skutkový základ prvostupňového rozhodnutí se tedy nezakládal na kontrolních zjištěních, která by učinily správní orgány u žalobkyně, nýbrž na úplně jiných skutkových zjištěních, která učinili jiní kontrolní pracovníci u jiné společnosti v roce 2004. Podle žalobkyně pak žalovaný nemohl posoudit, zda doba čekání definici pracovní doby odpovídá, nebo neodpovídá, pokud její náplň vůbec nezjišťoval. Žalobkyně přitom opakovaně výslovně poukazovala na fakt, že její zaměstnanci v době čekání žádnou práci nekonali a že naopak jejich činnosti v této době odpovídaly definici doby odpočinku dle § 78 odst. 1 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění účinném do 29. 7. 2020 (dále jen „zákoník práce“).
3. Konkrétně již v námitkách proti protokolu o kontrole žalobkyně o svých zaměstnancích uvedla, že fakticky se v rámci doby čekání mezi spoji řidiči prochází, svačí, čtou denní tisk a podobně, věnují se tedy činnostem, které nejsou výkonem práce a žádné pracovní povinnosti jim v době čekání mezi spoji uloženy nejsou. Taktéž výslovně uvedla, že zaměstnanci se mohou od autobusu libovolně vzdálit, pokud se stihnout včas vrátit. Výslovně též upozornila na fakt, že směny jejich zaměstnanců jsou v podrobnostech určeny tzv. zaváděcími příkazy, kterými bylo prováděno dokazování. V případech, kdy řidiči vykonávají práci jinou než řízení vozidla nacházejícího se na spoji, tedy např.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vykonávají dohled nad výstupem cestujících, na poslední zastávce odstavují vozidlo atd., jsou za tuto činnost řádně odměňováni mzdou a časové vymezení této činnosti je v rámci směny vyčleněno jako úsek „MaPr“ (manipulace před jízdou) a „MaPo“ (manipulace po jízdě). V ostatních dobách mohou zaměstnanci se svým časem volně nakládat.

4. Těmito příkazy bylo jejím zaměstnancům jednoznačně určeno, v jakých dobách je od nich očekáván výkon práce a v jakých práci konat nemusejí a naopak mohou se svým časem volně nakládat. Přesto se žalovaný touto skutečností nezabýval, a to ačkoli v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. 21 Cdo 4959/2016, je vymezeno, že *„odpočinek znamená nepřerušenou dobu, během níž může řidič volně nakládat se svým časem“*, a jsou zde popsány podmínky, za nichž by přerušení řízení, tedy i čekání mezi spoji, mohlo být za odpočinek považováno.
5. Žalobkyně rovněž uvedla, že žalovaný na zjišťování skutkového stavu rezignoval poté, co byl během odvolacího řízení vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Ads 4/2017-28, který uváděl, že pracovní doba zaměstnanců městské hromadné dopravy se řídí obecnými ustanoveními zákoníku práce.
6. Žalobkyně dále shrnula, že ve vydaných rozhodnutích bylo aplikováno nařízení vlády č. 589/2006 Sb., kterým se stanoví odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě, ve znění účinném do 31. 12. 2016 (dále jen „nařízení vlády“). Správní orgány vycházely ze zjištění, podle kterého žalobkyně nepovažovala u kontrolního vzorku zaměstnanců dobu čekání mezi spoji za pracovní dobu, resp. za dobu výkonu práce přesčas, a takto ji neodměňovala ani neevidovala. Žalobkyně se s takovýmto posouzením neztotožňovala. Doba čekání představovala v kontrolovaném období výjimku z pracovní doby, a to jak u řidičů na linkách o délce nad 50 km, tak u řidičů na linkách kratších, včetně řidičů městské hromadné dopravy, resp. doba čekání pracovní dobou podle ní není, neboť nesplňuje její základní znaky. K tomu odkázala na své námitky, vyjádření, odvolání a další písemná podání učiněná v průběhu kontroly a správního řízení.
7. Dále poukázala na to, že výklad nařízení vlády byl v kontrolovaném období nejednotný. Ve správním řízení žalobkyně poukázala na stanoviska vydaná Ministerstvem práce a sociálních věcí a Ministerstvem dopravy, kdy v obou těchto stanoviscích tyto ústřední státní orgány došly k opačnému výkladu než oblastní inspektorát a žalovaný. Žalobkyně trvá na svém právním názoru, že ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) [správně § 3 písm. a) – pozn. soudu] nařízení vlády je obecnou definicí pracovní doby pro všechny zaměstnance, kteří jsou členy osádky autobusu, včetně zaměstnanců na linkách nepřesahujících 50 km, tedy včetně zaměstnanců městské hromadné dopravy. Toto své stanovisko žalobkyně v předchozím řízení vyčerpávajícím způsobem odůvodnila a nepokládá za účelné své argumenty opakovat.
8. Žalobkyně dále rozebrala dvě soudní rozhodnutí týkajících se v řízení řešené právní otázky, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Ads 4/2017-28, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. 21 Cdo 4959/2016, která byla vydána po vydání prvostupňového rozhodnutí. Vyjádřila přesvědčení, že řešený případ má být pro jeho zjevné odlišnosti vyřešen jinak než v těchto rozhodnutích, která nelze pokládat za zcela přílehlavá projednávané věci. První z nich se totiž týkal správního deliktu spočívajícího v nedodržení délky směny, nikoli odměňování, a otázka odměňování zaměstnanců za dobu čekání zde tak byla podružná. V druhém z nich, kdy šlo o pracovněprávní spor, soud z důvodu chybějícího tvrzení na straně zaměstnavatele vycházel ze skutkového stavu tvrzeného zaměstnancem a nezabýval se faktickou činností

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zaměstnance v době čekání mezi spoji. V této věci Nejvyšší soud neshledal, že by tamní řidič mohl v době čekání volně nakládat se svým časem a zároveň neshledal na základě skutkových zjištění v řízení učiněných ani na základě tvrzení účastníků, že by došlo k rozdělení směny na dvě nebo více částí ve smyslu § 81 odst. 1 zákoníku práce. V projednávané věci však žalobkyně ve správním řízení tvrdila a prokazovala, že řidičům je náplň směn určena zaváděcími příkazy, které obsahují přesné vymezení úseků, v nichž je od nich požadován výkon práce (včetně dob, které nejsou dobami řízení), a úseků, kdy práci konat nemusejí a mohou volně nakládat se svým časem.

9. Oba judikáty navíc považují pojmy „*členové osádky nákladního automobilu nebo autobusu*“ a „*zaměstnanci městské hromadné dopravy*“ za souřadné. Vyplývá z nich, že na zaměstnance městské hromadné dopravy (tedy na členy osádky autobusu, u nichž délka linky nepřesahuje 50 km) se nevztahuje výjimka z pracovní doby obsažená v § 3 odst. 1 písm. a) [správně § 3 písm. a) – pozn. soudu] nařízení vlády. Takovéto právní posouzení je podle žalobkyně neúplné, a to tím spíše za skutkových okolností daných v jejím případě.
10. Jestliže Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 6 Ads 4/2017-28 v bodě 22. výslovně uvedl, že „*pracovní doba této jiné souřadné kategorie – zaměstnanců městské hromadné dopravy – se pak řídí obecnými ustanoveními zákoníku práce, s odchylkou dle § 100 odst. 1 písm. d), § 100 odst. 1 in fine zákoníku práce, ve spojení s § 16 nařízení vlády,*“ pak je podle žalobkyně třeba zkoumat, zda předmětná doba čekání jejich zaměstnanců byla pracovní dobou nebo jinou dobou ve smyslu těchto obecných ustanovení zákoníku práce. Právní argumentace vycházející z úvahy, že jestliže u jedné skupiny zaměstnanců stanoví nařízení vlády výjimku z pracovní doby a u druhé skupiny zaměstnanců takovou výjimku nestanoví, pak je doba čekání u druhé skupiny pracovní dobou, je logicky vadná. Tato skutečnost znamená toliko to, že tuto dobu je třeba posuzovat hledisky obecné právní úpravy obsažené v zákoníku práce.
11. Obdobný dílčí závěr měl učinit Nejvyšší soud v případě řešeném pod sp. zn. 21 Cdo 4959/2016, v němž vymezuje podmínky, za kterých není přerušení řízení možné pokládat za odpočinek, byť v poněkud jiném kontextu bezpečnostních přestávek.
12. Žalobkyně ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí poukázala na to, že doba odpočinku, resp. doba jiná než pracovní, není definována tím, že by zaměstnanec nebyl svým zaměstnáním (zaměstnavatelem) vůbec omezen ve své činnosti, nýbrž rozhodující je, zda v takové době koná práci, nebo nikoliv (s odhlédnutím od výjimek, kdy se i doba odpočinku počítá do pracovní doby, kdy aplikovatelnou výjimkou u řidičů je bezpečnostní přestávka), případně zda omezení zaměstnance v době, kdy práci bezprostředně nevykonává, jsou takové povahy, že je lze za výkon práce přesto považovat. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2013, sp. zn. 21 Cdo 4446/2011, v němž soud v případě městských strážníků, jejichž omezení v dobách odpočinku byla značná (povinnost nosit služební zbraň a stejnokroj, povinnost být připraven k bezprostřednímu výkonu práce), rozhodl, že toto omezení „*není takovým omezením, aby je bylo možné považovat za výkon práce*“. Žalobkyně k tomu dodává, že doba odpočinku podle uvedeného rozhodnutí nemohla být považována ani za výkon pracovní pohotovosti.
13. Žalobkyně nespatřuje žádný faktický ani právní rozdíl mezi činnostmi vykonávanými zaměstnanci, kteří jsou členy osádky autobusu v linkové silniční dopravě na různě dlouhých linkách. Důsledky závěrů, ke kterým došly správní orgány, proto považuje za absurdní, neboť podle nich by řidič autobusu na lince o délce 49,9 km v době čekání mezi Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spoji konal práci sledováním televize, kouřením, nakupováním, procházkami, svačením či hraním her na mobilním zařízení, zatímco jeho kolega na lince o délce 50,1 km by těmito činnostmi práci nekonal a pobíral by namísto mzdy pouze zvláštní (nižší) odměnu za čekání dle nařízení vlády. Takovéto rozdílné odměňování shodně konajících řidičů dle délky linek by podle žalobkyně bylo porušením § 110 zákoníku práce, podle něhož za stejnou práci (potažmo za stejnou činnost) náleží stejná odměna.

14. Již ve svém odvolání žalobkyně nadnesla, že pokud by snad rozdílem mezi řidiči na kratších linkách oproti řidičům na linkách delších mělo být to, že prvně uvedená skupina zaměstnanců je při výkonu práce méně vzdálena od svého bydliště, případně od míst vhodných k trávení dob odpočinku, jako jsou občerstvovny nebo zařízení zaměstnavatele, pak je nelogické, aby takoví zaměstnanci byli zvýhodňováni oproti řidičům na delších linkách, kteří jsou při dobách odpočinku „omezeni“ typicky právě vzdáleností od takových míst, resp. čekáním na odlehlejších místech. Ani tato její námitka se však nedočkala žádného vypořádání ze strany žalovaného.
15. Žalobkyně dále vyjádřila přesvědčení, podle kterého je uložená sankce nepřiměřená k tvrzenému porušení jejích povinností a mělo by od ní být upuštěno či by měla být snížena. Její přesvědčení o správnosti jí zastávaného výkladu právních předpisů podporovala dvě stanoviska ministerstev i to, že její praxe nebyla ze strany inspekce práce nikdy postihována. Dva již zmíněné rozsudky soudů, v nichž byl zaujat jiný názor, než měla ministerstva, byly vydány až po uplynutí posuzovaného období, takže se jimi ve své praxi nemohla řídit. V rozsudku Nejvyššího správního soudu je nadto uvedeno, že „*nařízení vlády je formulováno neobratně a nepřehledně*“, což svědčí ve prospěch žalobkyně, neboť to mělo za přímý následek způsob, jakým odměňovala zaměstnance a evidovala jejich pracovní dobu.
16. Poukázala dále na to, že s účinností od 1. 1. 2017 je na základě novely nařízení vlády č. 337/2016 Sb. rovněž ve vztahu k členům osádky autobusu linkové osobní dopravy na linkách, jejichž délka nepřesahuje 50 km, (nejsou-li zároveň zaměstnanci městské hromadné dopravy) stanoveno, že doba čekání není pracovní dobou, nýbrž je jinou dobou, za niž zaměstnancům náleží zvláštní odměna. Text právního předpisu, který byl do doby novely nejasný (resp. přinejmenším neobratný a nepřehledný), tak od 1. 1. 2017 odpovídá praxi žalobkyně ve vztahu k řidičům na linkách, u nichž délka žádného ze spojů nepřesahuje 50 km.
17. Pakliže bylo jednání žalobkyně protiprávní, pak podle ní evidentně nikoliv v závažné míře, neboť takto jednala nikoliv vědomě v rozporu se zákonem, nýbrž naopak v souladu se stanovisky ústředních státních orgánů, a svým zaměstnancům poskytovala za dobu čekání zvláštní odměnu dle kolektivní smlouvy, byť tak podle svého přesvědčení činila v zájmu rovného odměňování stejně konajících zaměstnanců. Vzhledem k uvedené novelizaci navíc pokuta minimálně ve vztahu k řidičům, kteří jsou členy osádky autobusu na linkách, kde délka spoje nepřesahuje 50 km, nemůže plnit žádnou preventivní funkci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Jelikož žalobní námitky jsou obsahově totožné s námitkami uváděnými ve správním řízení, v plném rozsahu odkázal na vydaná rozhodnutí.

Replika žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Žalobkyně ve své replice namítla, že již proto, že namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, její žalobní námitky nemohou být stejné jako ty uplatněné ve správním řízení. Dále shrnula své námitky již uvedené v žalobě.

Ústní jednání soudu

20. Při jednání soudu konaném dne 17. 2. 2021 zástupce žalobkyně v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a repliky a navrhl, aby soud žalobě vyhověl.
21. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a obsah správního spisu s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

22. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
23. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu a ústním jednáním dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného není důvodná.
24. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že oblastní inspektorát u žalobkyně dne 27. 4. 2016 zahájil kontrolu, o jejímž průběhu byl vyhotoven protokol o kontrole ze dne 27. 6. 2016, č. j. 15021/7.50/16-1, podle kterého bylo z předložených dokladů zjištěno, že žalobkyně u svých zde vyjmenovaných zaměstnanců – členů osádky autobusové linkové osobní dopravy, kdy délka žádného ze spojů nepřesahovala 50 km, v období kalendářních měsíců července 2015 až března 2016 nepovažovala dobu čekání mezi spoji za pracovní dobu, nezapočetla ji do pracovní doby a namísto mzdy za práci přesčas jim poskytla pouze odměnu ve výši 50 Kč za hodinu. Například v případě zaměstnanců – řidičů MHD J. R. šlo dne 10. 7. 2016 o nezapočtených 6:35 hodin čekání, v případě L. K. šlo dne 12. 1. 2016 o nezapočtených 9:39 hodin čekání. V protokolu bylo též uvedeno, že uvedení řidiči byli nuceni zdržovat se na svých pracovištích, kdy nemohli opustit vozidlo, a nejednalo se tak o dělené směny.
25. Žalobkyně podala proti kontrolním zjištěním námitky, ve kterých namítala, že z žádných předložených dokladů nevyplývalo, že by řidiči byli v rámci doby čekání nuceni se zdržovat na svých pracovištích. V rámci doby čekání mezi spoji se řidiči prochází, svačí, čtou denní tisk a podobně, věnují se tedy činností, které nejsou výkonem práce. I když je přestávka příliš krátká na to, aby se mezi spoji řidiči například odebrali domů, od autobusu se mohou libovolně vzdálit, pokud se stihnou včas vrátit. Dále žalobkyně rozporovala

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právní posouzení čekání mezi spoji jako pracovní doby, a to se stejnou argumentací jako následně v žalobě. Jejím námitkám nebylo vyhověno. Rozhodnutím oblastního inspektorátu ze dne 8. 9. 2017, č. j. 5428/7.30/17-10, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správních deliktů podle § 26 odst. 1 písm. d) a § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce a za spáchání těchto deliktů jí byla uložena pokuta ve výši 65 000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

26. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, přičemž vycházel z toho, že správní řízení tvoří jeden celek. To zejména znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán. Má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
27. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
28. Dále soud považuje za nutné zdůraznit, že povinností účastníka je uvést v žalobě žalobní body (námitky), ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jde o jednu ze základních náležitostí žaloby týkající se přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, jež je zakotvena v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
29. Pokud tedy žalobkyně uvedla, že správní orgány v její věci nepřihlédly k veškerým jejím námitkám, podkladům a skutečnostem, a tyto dále nekonkretizovala, formulaci žalobních bodů provedla zcela obecně bez vymezení konkrétních skutkových a právních důvodů, v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nichž spatřuje nesprávnost či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Omezila-li tedy svá tvrzení toliko na typovou charakteristiku tvrzených nezákonností, mohl soud provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, resp. části rovněž jen obecným způsobem, neboť ve správním soudnictví ovládaném zásadou dispoziční a koncentrační není možné nahrazovat projev vůle účastníka a vyhledávat namísto něj konkrétní vady napadeného správního aktu (srov. v tomto smyslu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

30. Žalobkyně dále obdobně v žalobní námitce týkající se aplikace nařízení vlády správními orgány mimo jiné odkázala na své námitky, vyjádření, odvolání a další písemná podání učiněná v průběhu kontroly a správního řízení. K tomu soud uvádí, že v případě žalobních námitek se žalobce nemůže omezit na pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008-86, publ. pod č. 2026/2009 Sb. NSS). Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, jde o řízení zcela oddělené, a proto nelze při formulaci žalobních bodů pouze odkazovat na písemnosti ve správním řízení. Odkaz na skutkovou či právní argumentaci lze akceptovat jako součást žalobních důvodů pouze za výjimečných podmínek, přičemž jednou z nich nevyhnutelně je, aby byl v textu žaloby učiněný odkaz zcela konkrétní, směřující na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, tj. na konkrétní bod. Tato primární podmínka není v nyní projednávané věci v případě této části námitek naplněna, neboť odkaz žalobkyně na její podání je obecný a neváže se k jakémukoli konkrétnímu tvrzení, když jde o odkaz na podání jako taková. Přitom jednotlivými námitkami uvedenými v odvolání se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, pročez žalobkyně by tak kromě konkretizace námitek, které žalobkyně považuje i za námitky žalobní, měla logicky brojit proti způsobu, jakým byly žalovaným její odvolací námitky posouzeny, neboť předmětem žaloby je právě rozhodnutí žalovaného o odvolání; takové tvrzení však žaloba neobsahuje. Z toho důvodu nemohl soud neurčitý odkaz žalobkyně akceptovat jako součást žalobních důvodů.
31. Po seznámení se s obsahem správního spisu a napadeným rozhodnutím soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a řádně odůvodněné, obsahuje zákonem stanovené náležitosti, vypořádání se s námitkami žalobkyně uplatněnými v rámci odvolacího řízení i odkazy na relevantní právní úpravu a judikaturu. Jak již bylo řečeno výše s odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné v případě, kdy správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí předloží ucelenou logickou a právně rozumnou argumentaci, ve které se zabývají podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažují argumentaci účastníka za správnou. Není však jejich povinností výslovně reagovat a vyvracet všechny myslitelné aspekty vznesených námitek. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí v tomto smyslu, tj. z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí.
32. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, podle které správní orgány dostatečně nezjistily skutečný stav věci, neboť se nezabývaly namítanou skutečností, podle které její zaměstnanci – členové osádky autobusové linkové osobní dopravy, kdy délka žádného ze spojů nepřesahovala 50 km, v době čekání mezi spoji fakticky nekonali žádnou práci.
33. Soud nemohl přisvědčit námitce žalobkyně, podle které se skutkový stav dle prvostupňového rozhodnutí nezakládal na kontrolních zjištěních, která by učinily správní orgány u žalobkyně, nýbrž na úplně jiných skutkových zjištěních, která učinili jiní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kontrolní pracovníci u jiné společnosti v roce 2004. Ta měl oblastní inspektorát převzít ze zrušeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2004, č. j. 25 Co 236/2004-288, kde o nich patrně vypovídal statutární orgán tam kontrolované právnické osoby. Soud totiž zjistil, že tvrzení žalobkyně neodpovídá skutečnosti, neboť oblastní inspektorát ve svých závěrech o skutkovém stavu vycházel z kontrolních zjištění vzešlých z kontroly provedené u žalobkyně dne 27. 4. 2016 tak, jak byla shrnuta ve 24. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové je v prvostupňovém rozhodnutí zmíněno v místě, kdy oblastní inspektorát před právním posouzením věci předestřel podle něj relevantní judikaturu, se kterou se ve svých právních závěrech ztotožnil. Oblastní inspektorát se přihlásil k názoru uvedenému v tomto rozhodnutí při posuzování charakteru doby čekání mezi spoji z hlediska toho, zda je o pracovní dobu, nebo o dobu odpočinku, neboť v něm uvedený popis činnosti řidičů v době čekání mezi spoji na poslední zastávce považoval s ohledem na charakter práce řidiče autobusu za zcela správný. Z charakteru práce řidiče autobusu je totiž podle oblastního inspektorátu zjevné a bylo to uvedeno i v odkazovaném rozsudku, že i v této době má řidič určité pracovní povinnosti vztahující se k jím vykonávané práci, jako neohrozit svou způsobilost pro další řízení autobusu (např. nemožnost v té době požívat alkoholické nápoje, drogy a omamné látky), povinnost zabezpečit finanční prostředky vybrané od cestujících na zaplaceném jízdném i povinnost zabezpečit autobus proti jeho případnému poškození, zničení či odcizení.

34. Podle oblastního inspektorátu jde o povinnosti, které jsou minimálně imanentní součástí pracovních povinností řidičů autobusů. Oblastní inspektorát se vypořádal s námitkou žalobkyně, podle které její zaměstnanci v době čekání mezi spoji nemají žádné pracovní povinnosti a tento čas mohou trávit dle svého uvážení, tak, že bez ohledu na to, jak by řidiči dobu čekání mezi spoji skutečně trávili, nelze podle něj souhlasit s tím, že by řidiči v té době neměli popsané pracovní povinnosti. Vést dokazování ohledně konkrétních činností řidičů v době čekání mezi spoji považoval s ohledem na uvedené za nadbytečné a tuto dobu posoudil jako pracovní dobu. S ohledem na výše uvedené soud považuje za zřejmé, že oblastní inspektorát nevycházel ze skutkových zjištění dle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, ale naopak ze svých vlastních skutkových zjištění, kdy rozsudek použil pouze jako podporu pro svou argumentaci při právním posouzení zjištěného skutkového stavu.
35. Otázka řádně zjištěného skutkového stavu tak, jak byla žalobkyní vznesena, je podle soudu spíše otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí. Z jeho odůvodnění totiž vyplývá, že správní orgány při vypořádání tvrzení a důkazů navrhnutých žalobkyní vycházely z právního názoru, podle kterého skutečnost namítaná žalobkyní, tj. činnosti řidičů v době čekání mezi spoji, neměla z hlediska právního posouzení jejího deliktního jednání význam.
36. Podle § 26 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci mzdu nebo plat nebo náhradní volno za práci přesčas. Podle § 114 odst. 1 zákoníku práce za dobu práce přesčas přísluší zaměstnanci mzda, na kterou mu vzniklo za tuto dobu právo (dále jen „dosažená mzda“), a příplatek nejméně ve výši 25 % průměrného výdělku, pokud se zaměstnavatel se zaměstnancem nedohodli na poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přesčas místo příplatku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

37. Podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby tím, že nevede evidenci pracovní doby, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu. Zvláštním právním předpisem je zákoník práce, podle jehož § 96 odst. 1 je zaměstnavatel povinen vést u jednotlivých zaměstnanců evidenci s vyznačením začátku a konce a) odpracované
1. směny [§ 78 odst. 1 písm. c)],
 2. práce přesčas [§ 78 odst. 1 písm. i) a § 93],
 3. další dohodnuté práce přesčas (§93a),
 4. noční práce (§ 94),
 5. doby v době pracovní pohotovosti (§ 95 odst. 2),
- b) pracovní pohotovosti, kterou zaměstnanec držel [§ 78 odst. 1 písm. h) a § 95].
38. Podle § 78 odst. 1 písm. a) až c) zákoníku práce je pro účely úpravy pracovní doby a doby odpočinku
- a) pracovní dobou doba, v níž je zaměstnanec povinen vykonávat pro zaměstnavatele práci, a doba, v níž je zaměstnanec na pracovišti připraven k výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele,
 - b) dobou odpočinku doba, která není pracovní dobou,
 - c) směnou část týdenní pracovní doby bez práce přesčas, kterou je zaměstnanec povinen na základě předem stanoveného rozvrhu pracovních směn odpracovat.
39. Podle § 100 odst. 1 zákoníku práce vláda stanoví nařízením odchylky úpravy pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě, jimiž jsou
- a) členové osádky nákladního automobilu nebo autobusu,**
 - b) zaměstnanci údržby pozemních komunikací,
 - c) zaměstnanci drážní dopravy na dráze celostátní, regionální a vlečce,
 - d) zaměstnanci městské hromadné dopravy,**
 - e) členové posádky letadla a zaměstnanci zajišťující provozování letiště,
 - f) členové posádky plavidla,
 - g) zaměstnanci obsluhující plavidlo v přístavu,
- přitom blíže vymezí okruh zaměstnanců uvedených v písmenech a) až g) a upraví postup a další povinnosti zaměstnavatele a zaměstnanců při úpravě pracovní doby a doby odpočinku.
40. Podle § 1 nařízení vlády toto nařízení zpracovává příslušné předpisy Evropských společenství a v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství upravuje odchylně pracovní dobu a dobu odpočinku zaměstnanců v dopravě uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) až f) zákoníku práce, jejichž zaměstnavatel je dopravcem nebo správcem pozemních komunikací nebo provozovatelem dopravní infrastruktury podle jiných právních předpisů. Dále vymezuje i dobu řízení v mezinárodní drážní dopravě.
41. Podle § 2 písm. a) nařízení vlády se odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku vztahuje na zaměstnance uvedené v § 1, kterými jsou členové osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství nebo podle mezinárodní smlouvy vyhlášené ve Sbírce zákonů, kterými jsou řidiči, pomocníci řidiče a průvodčí.
42. Podle § 2 písm. d) nařízení vlády se odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku vztahuje na zaměstnance uvedené v § 1, kterými jsou zaměstnanci městské hromadné dopravy, kteří jsou členy osádky autobusu, zaměstnanci, kteří organizují silniční městskou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dopravu, a zaměstnanci drážní dopravy na dráze tramvajové, trolejbusové, lanové a na dráze speciální (metro) a členové osádky autobusu linkové osobní dopravy, u které délka žádného ze spojů nepřesahuje 50 km.

43. Podle § 3 písm. a) nařízení vlády se v tomto nařízení rozumí pracovní dobou člena osádky nákladního automobilu nebo autobusu doba řízení vozidla, nakládka a vykládka, kontrola a dohled nad cestujícími při nastupování do autobusu nebo vystupování z autobusu, čištění a prohlídka vozidla, sledování nakládky a vykládky, práce, kterou se zajišťuje bezpečnost vozidla, nákladu nebo cestujících, technická údržba vozidla, administrativní práce spojené s řízením vozidla a nezbytná jednání před správními orgány související s plněním pracovních úkolů; doba, kdy je člen osádky nákladního automobilu nebo autobusu připraven na pracovišti k výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele, zejména čekání na nakládku a vykládku, jejíž doba není předem známa, s výjimkou doby čekání mezi spoji ve veřejné linkové osobní dopravě v rámci linky časově a místně určené jízdním řádem.
44. Povahou doby čekání mezi spoji u zaměstnanců, kteří jsou členy osádky autobusu, u které délka žádného ze spojů nepřesahuje 50 km [tedy zaměstnanců spadajících do kategorie § 2 písm. d) nařízení vlády] se již ve své rozhodovací praxi zabývaly soudy nejvyšších stupňů, přičemž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Ads 4/2017-28, a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. 21 Cdo 4959/2016, vyšel i žalovaný v napadeném rozhodnutí.
45. Žalobkyně se závěry plynoucími z těchto soudních rozhodnutí polemizovala, resp. měla za to, že její věc je pro zjevné odlišnosti nutno řešit jinak, přičemž je nutno zkoumat, zda její zaměstnanci v době čekání mezi spoji skutečně konali práci.
46. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Ads 4/2017-28, dospěl mimo jiné k následujícímu závěru:

Systematicke § 100 odst. 1 zákoníku práce odpovídá i členění ustanovení § 2 nařízení vlády. Nařízení vlády u kategorie členů osádky nákladního automobilu nebo autobusu [odpovídající § 100 odst. 1 písm. a) zákoníku práce] v ustanovení § 2 písm. a) doplňuje „*v silniční dopravě podle přímo použitelného předpisu ES nebo podle mezinárodní smlouvy*“. U kategorie zaměstnanců městské hromadné dopravy [§ 100 odst. 1 písm. d) zákoníku práce] nařízení vlády doplňuje v ustanovení § 2 písm. d) „*kterí jsou členy osádky autobusu ... a kteří jsou členové osádky autobusu linkové osobní dopravy, u které délka žádného ze spojů nepřesahuje 50 km.*“ **Z toho pak plyne, že zaměstnancem městské hromadné dopravy jsou i zaměstnanci „venkovských“ autobusů linek osobní dopravy, pod podmínkou, že délka spoje nepřesáhne 50 km** (neboť jinak by šlo o kategorii přímo regulovanou unijní legislativou). Lze poznamenat, že tato zpřesnění definice jednotlivých kategorií v nařízení vlády jsou též „kryta“ zmocněním obsaženým v § 100 zákoníku práce, podle něhož vláda mohla blíže vymezit okruhy zaměstnanců uvedených v písmenech a) až g) § 100 odst. 1 zákoníku práce, tj. dále rozvést obecné pojmy charakterizující jednotlivé kategorie zaměstnanců.

47. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Ads 4/2017-28, ve kterém byl proveden důkladný a oběma účastníkům dobře známý rozbor ustanovení § 2 písm. a) a d) a § 3 písm. a) nařízení vlády, dále vyplynulo, že na zaměstnance spadající do kategorie § 2 písm. d) nařízení vlády, tedy i zaměstnance žalobkyně, se nevztahuje úprava

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dle § 3 písm. a) nařízení vlády, ale obecná úprava zákoníku práce (viz zejm. odstavce 19 - 22 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu). Žalobkyně z tohoto rozsudku citovala v žalobě pasáž, podle které „*pracovní doba této jiné souřadné kategorie – zaměstnanců městské hromadné dopravy – se pak řídí obecnými ustanoveními zákoníku práce, s odchylkou dle § 100 odst. 1 písm. d), § 100 odst. 1 in fine zákoníku práce, ve spojení s § 16 nařízení vlády*“. Z té však dovozovala, že v její věci je třeba zkoumat, zda předmětná doba čekání mezi spoji je u jejích zaměstnanců pracovní dobou, či jinou dobou ve smyslu těchto obecných ustanovení zákoníku práce. Navíc konstatovala, že podstatou projednávaného deliktu ve věci řešené Nejvyšším správním soudem bylo nedodržení délky směny, nikoliv odměňování, a otázka odměňování zaměstnanců za dobu čekání mezi spoji zde tak byla podružná.

48. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobkyně ohledně zjevné odlišnosti její věci a věci projednávané Nejvyšším správním soudem, a tudíž neaplikovatelnosti názoru Nejvyššího správního soudu i na její věc, neboť v obou věcech bylo rozhodným posouzení doby čekání mezi spoji u zaměstnanců městské hromadné dopravy jakožto doby pracovní, nebo jakožto doby odpočinku. I když ve věci řešené Nejvyšším správním soudem byla stěžovatelka postižena za delikt podle § 28 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce spočívající v tom, že u svých zaměstnanců nedodržela maximální délku směny 13 hodin, k tomu závěru bylo možné dojít pouze na základě posouzení povahy doby čekání mezi spoji, a to buď jako pracovní doby, nebo jako doby odpočinku. V tomto směru Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, podle kterého „*celý pobyt v zaměstnání řidiče městské hromadné dopravy je pracovní dobou [...]*“, který se uplatní i na tuto věc.
49. Zdejší soud na rozdíl od žalobkyně v její věci nespatřuje prostor pro odchýlení se od názoru vyjádřeného v právě citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, a to z důvodu i správními orgány akcentovaného charakteru práce řidičů autobusů na linkách nepřesahujících 50 km. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 7 Ads 47/2018-58, je podle zdejšího soudu logicky správně poukázáno na to, že „*spoj se vzdáleností do 50 km dorazí na konečnou stanici mnohem častěji, než spoje linkové autobusové dopravy na mnohem delších tratích. [...] Řidiči kratších linkových spojů musí podstatně častěji čekat na konečné stanici do odjezdu na další trasu spoje. I tyto souvislosti odůvodňují rozdělení řidičů linkových spojů do dvou kategorií, které lze výkladem nařízení bezpečně dovodit a odůvodnit*“. Právě tato odlišná povaha práce řidičů na spojích do 50 km a spojích delších je podle zdejšího soudu důvodem odlišné úpravy doby čekání mezi spoji.
50. V projednávané věci se tak soudu jeví být zcela správná úvaha správních orgánů, které považovaly čekání mezi spoji za dobu výkonu práce. Je tomu tak nejen kvůli zákonným povinnostem řidičů veřejnoprávní povahy (typicky způsobilost k řízení) a povinnostem vůči jejich zaměstnavateli (typicky hmotná odpovědnost), které zaměstnanec nepřestává mít ani v tyto zásadně kratší (než u delších spojů) časové úseky, které navíc tvoří nedílnou součást jeho práce. Podle názoru soudu tomu je tak pro i časový tlak, který zásadně kratší délka čekání na řidiče vytváří, spolu s jejich z povahy věci vyšší frekvencí, z čehož vyplývá i nemožnost tyto doby skutečně využít jako dobu k plnohodnotnému odpočinku zaměstnanců. Je proto třeba souhlasit se závěrem, že jde na straně řidičů autobusů na spojích do 50 km o pracovní dobu, a to bez ohledu na to, že se v ní řidič nevěnuje hlavní náplni své práce (tj. řízení autobusu), ale případně i jiným činnostem tak, jak uváděla žalobkyně ve správním řízení i v žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

51. Jde-li o žalobkyni ve správním řízení předložená stanoviska Ministerstva dopravy a Ministerstva práce a sociálních věcí, která podporovala názor zastávaný žalobkyní, soud k nim poznamenává, že výklad předmětného nařízení vlády ústředními orgány státní správy není autentický, ani závazný, na což je ostatně upozorněno ve stanovisku Ministerstva práce a sociálních věcí. Ve stanoviscích uvedená argumentace a z ní plynoucí závěry – kromě toho, že jsou ve světle judikatury vyšších soudů, se kterou se tento soud ztotožňuje, nesprávné – navíc nadto ani nejsou nijak přesvědčivé.
52. Žalobu soud vyhodnotil v rámci uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Předpokladem pro možnost upuštění od uložení pokuty nebo její snížení je tedy její zjevná nepřiměřenost.
54. Při úvaze o výši pokuty musí správní orgán hodnotit kritéria, která jsou pro výši pokuty stanovena zákonem z pohledu konkrétních zjištění vyplývajících z provedeného řízení. V daném případě byly správní orgány při stanovení výše pokuty vázány hledisky uvedenými v § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, dle něhož při určení výše pokuty právnické osobě se přihlídně k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat úvahu o tom, k jakým konkrétním skutečnostem správní orgány přihlížely jako ke skutečnostem rozhodujícím ve vztahu k rozsahu, závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Odůvodnění výše pokuty musí vycházet ze zcela konkrétní, logické a přezkoumatelné úvahy správních orgánů, na podkladě konkrétně zjištěných skutečností, které vyplynou ze správního řízení.
55. Správní orgány v projednávané věci vzaly v úvahu všechna kritéria relevantní pro uložení sankce za zjištěné správní delikty. Pokuta byla uložena při spodní hranici zákonné sazby, konkrétně ve výši představující 6,5 % horní sazby sankce 1 000 000 Kč stanovené zákonem za přísněji postižitelný delikt, tedy v souladu se zásadou absorpce. Obecně lze konstatovat, že bez uvedení zcela mimořádných skutečností nelze takovouto výši pokuty považovat za zjevně nepřiměřenou. Správní orgány výši uložení pokuty řádně odůvodnily a přihlížely k poměrům žalobkyně (těmi však žalobkyně ani neargumentuje). Uložená sankce není ve výši, která by byla pro žalobkyni likvidační. Soud uzavírá, že výše uložení pokuty není ani s ohledem na problematiku právní úpravy zjevně nepřiměřená, když tato byla minimálně vyváжена tím, že v důsledku deliktního jednání žalobkyně vznikla majetková újma hned několika jejích zaměstnanců. Nelze odhlédnout ani od toho, že pokuta byla uložena v samé spodní části rozpětí sazby pokuty. Návrhu žalobkyně na postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s. proto soud nevyhověl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

56. V souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. února 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.